

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNĀK KOPŠ
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 153 (5692)
26.
DECEMBRIS
SĒSTDIENA,
1987. GADS
Maksā 3 kap.

Tehnikas remonts sokas

Lauksaimniecības tehnikas remonts sekmīgi sokas agrofirma «Krasnij Oktjabrj» kolhoza pirmā iecirkņa mehanizatoriem. Pēc lauku darbu pabeigšanas viņi uzreiz ķērās pie E tipa graudu un lopbarības kombainu, augsnes apstrādes un sējas tehnikas sagatavošanas. Nu atlikuši neizremontēti tikai 20 procenti kultivatoru, 25 procenti sējmašīnu, 15 procenti arku. So tehniku plānots izremontēt līdz 15. janvārim.

Sekmes lauksaimniecības mašīnu un traktoru remontā nodrošina gan mehanizatoru centīgais darbs, gan inženier-

tehniskā dienesta rūpes. Uzmanība pievērsta ne tikai darba tempam, bet arī remonta kvalitātei.

ATTELOS: pirmā iecirkņa mehanizatori — labākie lauksaimniecības tehnikas remontētāji.

● Aleksejs Sabanskis (atēls pa kreisi) sagatavojis kultivatoru, sējmašīnu, traktoru,

beidz remontēt arku (rudens aršanas darbos viņš bija viens no veiksmīgākajiem saimniecībā);

● jaunie mehanizatori komjaunieši Vladimirs Bulovs un Nikolajs Pozņakovs jau izremontējuši visu uzticēto tehniku un tagad palīdz pārējiem.

J. ZANDES foto

Informācija

Atbilstoši mūsu iespējām

● Nesen mūsu uzņēmumu informēja par fondu izveidošanas normatīviem jaunās tehnikas ieviešanai, sociālajiem un kultūras pasākumiem, dzīvokļu celtniecībai un materiālajai stimulēšanai, ievērojot to, ka ar nākamā gada 1. janvāri rūpnīca sāks strādāt pašfinansēšanas apstākļos.

Saskaņā ar šiem normatīviem uzņēmums siēdz saimnieciskus līgumus ar valsts un republikas vadošajiem zinātniski pētnieciskajiem institūtiem par jaunām tehniskām izstrādēm celtniecībā, ražošanas rekonstrukcijā un tehniskajā modernizēšanā. Ja reiz tas viss tiks realizēts par mūsu pašu līdzekļiem, mēs labprātāk izvēlamies jau gatavas izstrādes, kuras garantē augstu efektivitāti.

Rūpnīcā pilnā sparā turpinās ekonomiskās mācības. Zināšanu apguvi palīdz gan Daugavpils speciālisti, gan mūsu propagandisti.

Ievēlta darba kolektīva padome. To vada ražošanas nodaļas priekšiece J. Reinbaha. Sogad atkārtoti izdarīta darba vietu atestācija.

Visu šo lielo un nopietno darbu vada komisija, kuras priekšgalā ir rūpnīcas direktors A. Sedvalds.

J. LIEPA,

Līvānu eksperimentālās bioloģiskās rūpnīcas galvenais inženieris

Pārmaiņām esam gatavi

● Mūsu organizācijas vadošie speciālisti apguva jaunās saimniecības metodes, pēc kurām SCO sāks strādāt ar 1988. gada 1. janvāri.

Vakar notika pēdējā šīs apmācību grupas nodarbība. Pašfinansēšana, saimnieciskais aprēķins, pašatmaksāšanās. Balstoties uz faktu materiālu, nodarbības šos jēdzienus jau vairākus mēnešus analizēja LPSR Tautas saimniecības speciālistu kvalifikācijas paaugstināšanas starpnozaru institūta Daugavpils Ekonomikas un vadības fakultātes pasniedzēji.

Mūsu grupas klausītājiem (pavisam bijām 40 cilvēki — sākot no SCO priekšsēdētāja līdz meistaram) sevišķi interesanta likās izbraukuma nodarbība, kura notika Daugavpils teritoriālā vispārējās celtniecības tresta 2. celtniecības pārvaldē. Šeit mēs saņēmām izsmiejošas atbildes uz visiem jautājumiem, apmeklētājam kompjūteru klasi, kurā apstrādā norēķinu dokumentāciju.

J. BAIBA,

SCO priekšsēdētāja vietnieks

Pārraižu kvalitāte uzlabojas

● Preiļu radioreleju stacija samontēta un nodots ekspluatācijā jauns telesignālu raidītājs FTR-10.

Tā jauda ir 10 vati (vecā raidītāja «RUTAN-1» jauda bija tikai 1 vats). Tātad jūtam palielinās telepārraižu drošas uztveres zona. Jaunais raidītājs translē Centrālās televīzijas II programmu Preiļiem.

Ja telepārraidēs tomēr ir traucējumi (var rasties nepieciešamība paregulēt uztverošās antenas), tad ziņojiet par tiem ražošanas apvienības «Elektrons» Preiļu iecirknim, kurš apkalpo telepārraižu uztveršanas tehniku un noskaņo kolektīvo antenu pastiprinātājus.

B. KALNINS,

Preiļu radioreleju stacijas priekšnieks

Nostiprināt piegāžu disciplīnu

Analizējot rezultātus, kas gūti, pildot valsts uzdevumus metāllūzņu nodošanā, var secināt, ka vairāku kolektīvu vadītāji veikuši šo darbu ar lielu atbildību. Šādu kolektīvu vidū var minēt Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombinātu, stikla fabriku, kūdras fabriku, specializēto pārvietojamo mehanizēto kolonnu, Kirova, Raiņa, Oškālna kolhozus un kolhozu «Zelta vārpa».

Tomēr vēl daudzi uzņēmumi, kolhozi un padomju saimniecības turpina strādāt pa vecam, it kā visas mūsu sabiedrības dzīves pārkārtošanas process tos nemaz neskartu. Kā lai citādi izskaidro vadītāju un galveno grāmatvežu šādu rīcību: par metāllūzņu nepiegādāšanu viņi samaksājuši (protams, ne jau no savas kabatas) diezgan lielu soda naudu. Piemēram, «Līvānu patērētāju biedrības sagādes kantons» samaksājis 2764 rubļus, rajona patērētāju biedrība — 311 rubļus, Preiļu 21. PMK — 548 rubļus, kolhozs «Dzintra» — 438 rubļus, Suvorova kolhozs

— 282 rubļus, kolhozs «Sīlukalns» — 170 rubļus soda naudas.

Sādās reizēs parasti aizbildinās ar metāllūzņu, transporta, degvielas trūkumu. Lai gan patiesībā metāllūzņi visbiežāk ieaug nezālēs, sarūsē. Vārdu sakot, kļūst nekam nederīgi. «Lauktechnikas» rajona apvienība pieteikumus to izvešanai nesāņem, saimniecībās transportlīdzekļu noslogotības pakāpe ārkārtīgi zema. Citiem vārdiem sakot, visa vaina ir tā, ka dispečeri, kuriem jāpārzina autotransporta darbs, nepietiekami organizē metāllūzņu izvešanu.

Daudzu uzņēmumu un saimniecību pāreja uz pašfinansēšanu pirmām kārtām liek visiem kolektīviem saprast, ka virsnormatīvās rezerves, lieki kredīti un soda naudas — tie ir robi savā budžetā. Un tie nevar neietekmēt vispārējo labklājību. Tātad — jāsaņem. Ja kāds joprojām domā, ka arī jaunajos saimniecības apstākļos būs iespējams segt

paša neizdarības dēļ radušos zaudējumus no kopējā maka, tad viņš rūgti maldās.

Rajona agrorūpnieciskā apvienība jau informējusi visus rajona kolhozus un padomju saimniecības par valsts uzdevumu metāllūzņu nodošanā 1988. gadam. Pasūtījumus uzņēmumiem noteikušas augstākstāvošās ministrijas un resori. Tagad viss atkarīgs no piegādātājiem.

Katra šī piegādātāja uzdevums ir, sākot ar jaunā gada pirmo mēnesi, kerties pie minētā valsts uzdevuma izpildes. Metāllūzņi taču ir neaizstājama izejviela metalurģiskajiem uzņēmumiem. Darba kolektīvu, partijas organizāciju vadītājiem, pilsētu un ciemu Tautas deputātu padomju izpildkomitejām nekavējoties jāpastiprina kontrole, lai nodrošinātu šī valstiski svarīgā uzdevuma izpildi.

F. SOLOMAHINS,

melno metālu otrreizējo izejvielu republikāniskās ražošanas apvienības pilnvarotais

Preiļu rajona kara komisāra

PAVĒLE Nr. 257

1987. gada 24. decembrī

Preiļos

PAR PILSONU REĢISTRĀCIJU IESAUKŠANAS PUNKTĀ

1. §

Pamatojoties uz PSRS Likumu «Par vispārējo karaklausību», laikā no 1988. gada 6. janvāra līdz 29. februārim tiek paziņota 1971. gadā dzimušo pilsonu reģistrācija Latvijas PSR Preiļu rajona iesaukšanas punktā.

2. §

Uz reģistrāciju jāierodas pastāvīgi vai pagaidām Preiļu rajona teritorijā dzīvojošām personām, kuras dzimušas 1971. gadā, kā arī visiem vecāko gadagājumu pilsoņiem, kas nav iepriekš reģistrējušies.

3. §

Uz reģistrāciju jāierodas pēc šādas adreses: Preiļi, 1. Maija ielā 7 stundā un dienā, kā arī ar dokumentiem, kas norādīti personālā pavēstē.

Pilsoņiem, kuri kaut kāda temesla dēļ nav saņēmuši pavēsti, jāierodas rajona kara komisariātā 1988. gada 17. februārī.

Saskaņā ar PSRS Likumu «Par vispārējo karaklausību», uzņēmumu, iestāžu, kolhožu un mācību iestāžu administrācijai jāpiešķir pilsoņiem, kuri tiek reģistrēti iesaukšanas punktā, atvaļinājums uz laiku, kas nepieciešams reģistrācijas nokārtošanai, tā arī atbild par viņu savlaicīgu ierašanos rajona kara komisariātā.

V. SUPRUNS,

Preiļu rajona kara komisārs, apakšpulkvedis

Ordenis — internātskolas direktoram

Par panākumiem bāreņu un bez vecāku gādības palikušo bērnu veselības aizsardzībā, komunistiskajā audzināšanā, apmācīšanā, profesionālajā sagatavošanā un pilsoniskajā veidošanā PSRS Augstākās Padomes Prezidijs ar 1987. gada 16. decembra dekrētu apbalvojis ar PSRS ordeņiem un medaļām grupu zīdaiņu namu, bērnu namu,

un bez vecāku gādības palikušo bērnu internātskolu un profesionāli tehnisko vidusskolu izcilāko darbinieku un sabiedrības pārstāvjus.

Starp apbalvotajiem mūsu republikā ir arī Aglonas bāreņu un bez vecāku gādības palikušo bērnu internātskolas direktors ANDRIS PUZO. Viņš apbalvots ar ordeni «Go- da Zīme».

Apbalvotas ar medaļu „Darba veterāns

Ražošanas apvienības «Dallrade» Līvānu iecirkņa kolektīva pūrā ir daudz labu darbu. Te izgatavo tautas patēriņa preces — izstrādājumus, kurus pieprasa daudzi jo daudzi iedzīvotāji. Iecirkņa kolektīvā strādā ne mazums darba veterānu — istu sava amata meistaru. Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijs PSRS Augstākās Padomes Prezidija vārdā vairākus no viņiem apbalvojis

ar medaļām «Darba veterāns».

Sis apbalvojums, kurš godam nopelnīts ar ilggadēju un pašreizējo darbu, piešķirts iecirkņa vadītājam ANNAI PRIKULEI, audējai un adītājai MONIKAI KLAVINSKAI, audējai ALBINEI KLINTIJI un adītājai ELVI RAI SIPOLAI.

Medaļas «Darba veterāns» iecirkņa pieredzējušajām daļamatā meistarēm tika pasniegtas svinīgos apstākļos.

● Preiļu SCO—30

● Ekonomiskās zināšanas — visiem!

Kad nopietnas lietas uzskata par spēlīti

● «Sakiet, tantip, vai jūs tur fermā labi nopelnāt? Tagad taču pie jums kolektīvais darbuņēmums...». «Saņem, meitiņ, naudu, labu naudu saņem, bet par ko un kāpēc, to isti nemaz nezīnu...».

Sai situācijai nav konkrētas adreses. Gandrīz droši varu apgalvot, ka līdzīgi man atbildētu cūkkope vai telkone no visai daudzām rajona saimniecībām. Patiešām skumji, ka lielo pārmaiņu nepieciešamība un būtība vēl nav lemaļojusi visu darba darītāju apziņā. Ieviestās un ieviešamās jaunās darba organizācijas formas neliet caur sirdi un saprašanu, bet tiek pieņemtas tikai tāpēc, ka «gan jau priekšniecībai labāk redzams» un «vai mazums brīnumu piedzīvots, drīz viss ies atkal pa vecam».

Nu ir pienācis brīdis, kad bez visu sabiedrības dzīves sfēru atjaunošanas kursa dziļas un patiesas izpratnes vairs nevar. Mūsdienu prasībām atbilstoša politiskā kultūra un ekonomiskā domāšana ir vajadzīga visiem — vadošajiem darbiniekiem, dažādu atbildības pakāpju speciālistiem un, protams, arī tām tantipām un onkulēm, kuri nesaprot, par ko un kā aprēķināta viņu alga. Tieši tāpēc PSKP Centrālā Komiteja šoruden pieņēma lēmumu «Par darbaļaužu politisko un ekonomisko mācību sistēmas pārkaršanu». Tajā uzsvērts, ka ir svarīgi organizēt, lai visos darba kolektīvos strādnieki, kolhoznieki un speciālisti studētu jauno ekonomikas vadības sistēmu, nodrošināt, lai darbinieki tiktu savlaicīgi sagatavoti uzņēmumu pārveides un jaunajām saimnieciskās metodēm.

Lēmumā teikts, ka strādnieku un kolhoznieku ražošanas un ekonomisko mācību organizēšanu sociālistiskās saimnieciskās skolās un citās mācību formās nodrošināt uzdots arodbiedrību komitejām ciešā sadarbībā ar vietējiem saimnieciskajiem orgāniem un apvienību, uzņēmumu un iestāžu administrāciju.

Rudenī visiem kolhoziem un padomju saimniecībām tika dota iespēja organizēt ekonomiskās mācības saviem laudim tā, lai nodarības notiktu visoptimālākajā laikā, lai uz tām regulāri ierastos ieinteresēti un izglītoti gribuši cilvēki, nevis tie, kurus tobrīd vieglāk kopā sasaukt. Kāda tad izveidojusies situācija, kad no mācību gada sākuma pagājuši jau vairāki mēneši?

15. decembris. Kopā ar Latvijas KP rajona komitejas lauksaimniecības nodaļas vadītāju Valēriju Tropu devāmies uz KOLHOZU «VĀRKAVA», kur no rīta bija paredzētas ekonomiskās mācības mehānizatoriem un lopkopjiem. Mehāniskajās darbnīcās ikdienas rosība, jo mācības pārceļtas uz piektdienu. Lopkopības objektos karantīna, tāpēc mums neizdevās dzirdēt, kā partijas pirmorganizācijas sekretārs Antons Spālis lopkopēm stāsta par jaunajām saimnieciskās formām. Neizdevās mums arī aplūkot izvērstus nodarību plānus. Kolhoza priekšsēdētāis Igors Fedotovs nezināja, kur tie atrodas (varbūt pie arodkomitejas vadītājiem?). Saimniecībā nebija skaidrs arī tas, kas ir atbildīgais par ekonomisko mācību organizēšanu «Vārkavā» no rajona agrorūpnieciskās apvienības. Taču vienprātīga bija atzina, ka lauku lauku ekonomiskā izglītošana ir ļoti nepieciešama. Galvenokārt ir vajadzīga ekonomiskā domāšana, jo idejas izteikt ir viena lieta, bet atrast

to realizēšanas ceļus jau ir daudz grūtāk.

K. MARKSA KOLHOZS. Atkal paliekam, kā saka, tukšā, jo izrādās, ka nodarības bijušas pagājušajā nedēļā. Nodarību reģistrācijas žurnāls tik glīts un tīrs, ka rodas nepatīkamas aizdomas — val tik to netur rokā pirmo reizi... Taču skaidrs vismaz tas, ka kolhozā zina — par ekonomiskās izglītošanas jautājumiem atbild arodkomiteja, nodibināti arī sakari ar kuratoru no rajona agrorūpnieciskās apvienības. Taču nodarību plāna vietā (tāpat kā «Vārkavā») ir no rajona saņemta rekomendācija, kas principā tikai pamats daudz plašākam, konkrētākam un arī individuālākam plānojumam. Saimniecības taču ir tik dažādas, tik atšķirīgi tajās cilvēki un problēmas, kas tos satrauc.

SUVOROVA KOLHOZS. Nodarības kārtējo reizi pārceļtas. Propagandisti eso, atņemti. Cik pamatoti? Neviens no viņiem to dien nebija izsauks ne uz rajona centru, ne arī kur citur. Acīmredzot, nesistemātiskums saimniecībā kļūst par tradīciju, ja nepamatoti ekonomiskās mācības pārceļas arī novembrī.

Patiešām žēl, ka tik vienaldzīga attieksme ir tieši Suvorova kolhozā, kur propagandistiem atrotītām piedurknēm nāktos mesties izskaidrošanas darbā. Kas būs pēc 1. janvāra, kad saimniecība pāries uz jauno saimniecisko? Cilvēki nezina, cik izmaksā kilograms skābsiena, ko lopiņš nevis apēd, bet samīda. Cilvēki nezina, cik maksā kilograms izkatsītas spēkbarības. Bet šīs kapeikas un rubļus taču nāksies atraut būtībā no paša kabatas, paša naudas maka...

Vienīgi **DZERZINSKA KOLHOZA** nodarības notika paredzētajā vietā un laikā. Izskaidrot jaunās saimnieciskās būtību propagandisti bija uzaicinājuši rajona agrorūpnieciskās apvienības ekonomistus.

● Cetras saimniecības, četras dažādas situācijas. Būsecinājums var būt tikai viens — ļoti daudz kur pavisam nopietnas lietas vēl joprojām tiek uzskatītas par spēlīti. Tāpat kā daudzus gadus līdz šim, kad sanāca, pasēdēja, paklausījās, piekritoši pamāja ar galvu, bet darija pa savam. Un tikai nedaudzās saimniecībās šī uzdevuma (tas ir — ekonomisko mācību) nozīmīgums aizgājis līdz ierindas lopkopja, laukkopja un mehānizatora saprašanai.

Rajona agrorūpnieciskajā apvienībā izveidota ekonomiskā padome. To vada apvienības priekšsēdētāja vietnieks Ivans Jeršovs. Padomes sastāvā ziņoši un izglītoti speciālisti. Viņu vadībā visi saimniecību vadītāji, galvenie speciālisti, vidējā posma speciālisti apguvuši zināšanas par leksaimniecisko aprēķinu, pašfinansēšanu un citiem aktuāliem jautājumiem. Apmācīti propagandisti, arodkomiteju priekšsēdētāji. Nu viņiem tikai viens uzdevums — liet tautā. Un tāpēc pilnībā ir jāizmaina attieksme pret lēmuma pildīšanu. Galvenais — bez formālas pieejas, piecēģes laikā katram strādājošajam jāapgūst divgadīgais mācību kurss. Kā — tas atkarīgs no viņiem pašiem un viņu propagandistiem.

«Ekonomiskās zināšanas — visiem!» — tas šobrīd nedrīkst būt tukšs sauklis, bet realitāte. Arī turpmāk ekonomisko mācību organizēšanai tiks veltīta neatslāstoša uzmanība. Arī mūsu laikraksta lappusēs.

L. STRODE

● Brigadieris A. Blinovs.

Parasti darba cilvēki

Lūk, mūsdienīgs ciemats! Šī doma nāk prātā vienmēr, kad gadās braukt garām Sutriem — kolhoza «Nākotne» topošajam centram. Sāko celtniecības darbu apjomi šeit ir vareni. Sutri, tāpat kā desmitiem citu rajona ciematu, par savu izaugsmi var pateikties Preiļu starpsaimniecību celtniecības organizācijai, kura pastāv kopš 1958. gada 1. janvāra.

Trīsdesmit gadī... Piedzīvotas gan veiksmes, gan neveiksmes, bijuši kāpumi un kritumi. Organizācijas vadītāji gāja un nāca. Bet cilvēki palika. Tie, kuri par spīti neveiksmēm un grūtībām kļuvis uzticīgi savam celtnieka amatam un savai organizācijai. SCO jubileja, šķiet, ir visīstākā reize, kad vēlreiz būtu jārunā par viņiem — šiem cilvēkiem, kurus organizācija dēvē par zelta fondu.

Nevar pat saskaitīt, cik jaunceltnēs savos 26 darba gados strādājis mūrnieks Stānislavs Bicāns. Palīdzējis augt savam dzimtajam ciematam — Aizkalnei, guldījis ķieģeļus kolhoza «Silukalns» kantora ēkas pamatos, piedalījies kolhoza «Sarkanā auma» zāvēšanas kompleksa celtniecības darbos. Medaļa «Par izcilu darbu», neskaitāmi Goda raksti, viņa gūmetnes ieviešana rajona Goda plāksnē — šie apbalvojumi ir pienācīgs ierindas celtnieka darba novērtējums, liecība tam, ka S. Bicāns savā dzīvē nav meklējis vieglākos ceļus.

Būvdarbu brigāderi... Tieši šiem cilvēkiem parasti pirmajiem jāskaras ar grūtībām, jo viņi vienmēr atrodas priekšējās rindās. Tur, kur izšķiras tā vai cita objekta liktenis. Tā nu iznāk, ka brigāderi strādā tāpat kā visi pārējie celtnieki, bet atbildība viņiem jāuzņemas daudzkārt lielāka. Atceros, rudenī Astafiju Blinovu sastapām kolhoza «Vārkava» būvobjektā. Viņa brigādei tas bija samērā grūts laiks. Darbi 27 dzīvokļu mājas būvlaukumā ritēja sašpringti, ar piepūli. Brigāde krasi pazeminājās līpeņa. Sociālistiskajā sacensībā kolktīvs zaudēja savas agrākās pozīcijas. Tomēr, neskatoties uz to, komunista Blinova brigāde starpsaimniecību celtniecības organizācijā bija un palika labākā, jo gan Astafijs Blinovs, gan viņa vadītie celtnieki tic, ka grūtības vienmēr ir pārejošas un nā-

kotnē gaidāmi labāki laiki. Blinova kolēģis Evalds Dzeriņš, kurš organizācijā nostrādājis gandrīz 20 gadus, šodien būvē, ja tā var teikt, savu māju. Būvē 68 dzīvokļu namu, kurš paredzēts SCO darbiniekiem. Darbu kvalitāte šeit ir teicama, taču tas nedod iemeslu sprīdelēt, ka savā labā celtnieki nu gan cenšas, cik var. Brigāde ievēro nerakstītu likumu: vienmēr un visur būvēt kā pašiem priekš sevis.

Taču atgriezīsimies Sutros. Iespējams, daži labs jau šodien apskauz tos cilvēkus, kuri nākamgad strādās jaunuzceltajā ciemata klubā — kantori. Nav vārdam vietas, ēka izskatās labi. Bet par to, kā šajās telpās jutīsies kolhoza laudis, atbildīga ir Andra Baško brigāde. Var teikt, ka Andris pieder pie Preiļu SCO ražošanas komandieru jaunās paaudzes. Tomēr viņa vadītāis kolektīvs ieguvis neapšaubāmu autoritāti. Pats par sevi runā fakts, ka darba organizācija brigādē neprasa lejaukšanos no malas. Pat tie celtnieki, kuri nespēja izturēt saspringto darba ritmu un augstās prasības (tieši šāda atmosfēra valda kolektīvā) un aizgāja no brigādes, netur uz Andri launu prātu. Tādēļ, ka viss tika spriests un lemts taisnīgi.

Atsevišķas sarunas temats — starpsaimniecību celtniecības organizācijas palīgražošana. Tā, pretstatā priekšējām rindām, savā zinā ir alzmugure un no tās drošības atkarīgi sāktā darba pānākumi. Dzelzsbetona konstrukciju poligonā metinātāis komunistis Aleksandrs Bogdanovs aizvadījis 26 gadus. Pašreizējais cehs ir jau trešais viņa mūžā. Vissiltākais, augsti mehanizēts. Bet sākt vajadzēja... ar cirvi: tā cirta drāti. Paši izgatavoja arī elektrodus. Sodien tā šķiet tāla pagātne. Taču — bez šīs pagātnes nebūtu arī tagadnes. Arī šodienas darbā daudz sarežģījumu. SCO veicamo celtniecības un montāžas dar-

● Mūrnieks S. Bicāns.

● Metinātājs A. Bogdanovs.

bu apjoms pārsniedz 4 miljonus rubļu. Dažādu iemeslu dēļ, starp citu — arī tādēļ, ka organizācijai nevienmērīgi piegādā cementu un konstrukcijas, gada plāna izpilde ir apdraudēta. Zināmā mērā uzmundrina tas, ka organizācija nodrošinājies nākamā gada darbam. Tad lauku celtniekiem veicamo darbu apjoms būs pieaudzis jau līdz 4 miljoniem 550 tūkstošiem rubļu. Bet pirms trīsdesmit gadiem SCO pa spēkam bija veikt darbus tikai par 174 tūkstošiem rubļu.

Organizācija drīz pāries uz darbu jaunos saimnieciskās apstākļos. Bet tas nozīmē, ka katrs kļūs atbildīgs par jaunlūvju likteni, par kolektīva kopējo likteni.

I. KOROLOVA
J. SILICKA foto

● Novada vēstures lappuses

Rēzeknes novadpētniecības muzeja pastāvīgajā ekspozīcijā, 1917. gada notikumus atspoguļojošajā vitrīnā ir skatāma ārēji necila dokumenta kopija. Stūra zīmogs vēsta, ka dokumentu izdevusi Viskrievijas Centrālās Izpildu komitejas Iekšlietu jaunās Padomju valsts Oktobra revolūcijas dienas Izstrādātās «Krievijas tautu tiesību deklarācijas» Istenojumiem dzīvē.

Tiesa, dažam, kas mūsu nelielās tautas vēsturī leņķīnīs paviršāk, var likties: kas tur sevišķs — atdalīt, pievienot. Latgale taču vienmēr bijusi un ir latviešu zeme.

Tā gan. Kopš ir vēsturiskās liecības par baltu cilšu apmešanos Baltijas jūras piekrastē, latgaļi (tāpat kā lietuvieši) teritoriāli bijuši visvalrāk izvērsušies. Hronikas liecina, ka viņi mītuši ne tikai tagadējā Latgalē, bet līdz Cēsīm, Valmierai, ka latgaļiem bijuši vismaz divi valstiski stipri veidojumi — Jersikas un Tālavas zemes, kā arī mazāki — Atzele, Autīne, Koknese, ka viņiem ir bijusi īgsti attīstīta amatniecība, domājams, arī citas materiālās un garīgās kultūras sfēras. Ka arī latviešu tautas un Latvijas nosaukums no tās pašas fonētiskās saknes «lat».

Rīgas bīskapijas un Livonijas ordeņa valdīšanas laikos visas Latvijā dzīvojošās ciltis (kā jau vienas kungu nācijas verdzenes) bija cik neclik vienotas. Taču Livonijas ordenis 16. gadsimtā sabruka. Un pēc 1657. gada Kadrius miera un 1667. gada Andrusovas pamiera līgumiem (starp Zviedriju, Krieviju, Poliju) visas zemes, kas atradās uz austrumiem no Alviekstes un Pededzes, galīgi atšķīra no pārējiem latviešu apgabaliem. Te bija polu Inflantija. Pēc 1772. gadā notikušās Polijas sadalīšanas latviešu novadi tika pievienoti Krievijas impērijai. Latgaļi vispirmo pievieno Pleskavas, pēc tam — Vitebskas gubernai.

Sacīstet, ka tā jau vēsturē bieži izrikojās ar mazām tautiņām. Jā, izrikojās, bet — cik šāda izrikošanās tām maksāja? Daudzas pat vispār pazuda no zemes virsas.

Latvieši nepazuda. Viņu spēks — zemnieku tautas augstajā kultūrā. Viegli nekļūst nevienam, arī latgaļiem. Kaut viņi netika tā izkauti cīņās ar krustniešiem kā zemaļi, kaut viņus tik ļoti neplāva mēris kā vidzemniekus un kurzemniekus. Taču Latgale vairākus gadsimtus bija vācu, lietuviešu un krievu militāro sadursmju galvenais lauks. Pakļauta Rečai — Pospolītai, Latgale bija nomaļa province, no kurienes katrs pans centās raut ko ne vairāk, dot ko ne mazāk. Visu pēdīgi (19. gadsimtā) Latgale nokļuja starp poļu muļžniecības varas atjaunotieksmju un cariskā režīma nostiprināšanās dzirnakmeņiem, kam tāda sauļņa latviešu bijusi nebijusi.

17. — 18. gadsimtā šeit apmetušies jezuiti mēģināja dibināt dažu skolu, paši mācījās vietējo valodu un iespēja pirmās grāmatas latviešu valodā (lūgšanas), taču vēlāk muļžnieki un baznīckungļi pret vietējo valodu un kultūru izturējās krievnieki vienaldzīgāk, to kropļojot un nīdējot uz nebedu. Piemēram, vācu mācītājs Bilensšteins pēc Inflantijas apsekošanas vēstī Rīgā, ka latviešu valodā Latgalē gandrīz vai izzudusi, pat vietējie baznīckungļi tanī nerunājot.

Citādākās domās gan ir Dricānu barons G. Mantelfelis, bet arī viņa pašreizējais darbs pie «Inflantu zemes kalendāra aba laikagrometas» (1862 — 1870) izdošanas drīzāk nozīmīgs ar tanī leviēto tās tautai pieejamās lasāmvielas daudzpusību nekā ar rakstu valodas izkopšanu. Taču drīz jebkādiem nacionālās atmodas dīgšiem uzbrūk nežēlīga salna. Pēc 1863. gada poļu muļžnieku sacelšanās apspiešanas visam impērijas ziemeļrietumu apgabalam tiek uzspiests ģenerālgubernatora cirkulārs par jebkādu drukas darbu ar latīnu burtiem aizliegšanu, par mācīšanu skolās vienīgi krievu valodā, par slāvīskās ortogrāfijas ieviešanu latviešu rakstībā un drukā. Tas ilgst ne mēnesi, ne gadu, bet gandrīz vesela cilvēka mūža garumā — četrus gadu desmitus.

Viļņas mācību apgabala kurators J. Korpilovs to pamato: «Ticiet, ne ar kara-

spēka palīdzību, ne policejiskiem līdzekļiem mēs polonismu neiznīcināsim. Krievu izglītība ir stiprāka par krievu durkli.» Tātad — nacionālās apspiešanas nakts. Un — ko tanī varēja līdzēt to nedaudzo cilvēku pašuzpurēšanās, no ikdienas darbiem brīvajos brīžos rakstot un pārakstot grāmatas ar roku? Kaut vai Andrieva Jūrdža 15 sējumi ar 1000 lapām katrā... Taču tikai vienā eksemplārā. Un uz veselu pagastu vai pat plašāku apvidu.

Protams, jau pats šo cilvēku filantropisms ir apbrīnas vērts, nerunājot nemaz, ka viņi būtībā bija pirmie no šējenes latviešiem, kas rakstīja savā dzimtajā mēlē, kas mēģināja lauzīties arī beletriskā. Diemžēl, tikai autodidakti. Tādēļ būtu negodīgi šo tautas dzejnieku sniegumu mērit ar tādu pašu mēraukli kā Tērbatas vai Pēterburgas skolās mācītu rakstītāju daiļdarbus.

Latgale laikmetu griežos

Viēnīgais izglītotākais viņu vidū — Pīters Miglīniks (1850 — 1883). Un varbūt vēsturnieki šodien viņu pieminētu ne vien kā redzamāko tā laika cīnītāju pret sociālajām netaisnībām, bet arī kā pirmo latviešu dzejnieku ar revolucionāru ievirzi, ar skaidru tautas nākotnes mērķa redzējumu. Bet — līdz mūsdienām atnākuši tikai nedaudzi viņa dzejoļi, kas drīzāk ir tikai atsevišķi fragmenti. Autors ir kā sadega nevienlīdzīgajā cīņā jau 33 gadu vecumā.

Viļņas arhivārs J. Sproģis, kurš latviešu kultūrvēsturē legājis kā centīgs folklorists, mēģinot latgaliešu rakstībā ieviest krievu alfabētu, diemžēl izdarīja tikai «lāča pakalpojumu», jo nu carisms uzskatīja, ka ir atrasta alternatīva aizliegtajam. Taču pati tauta šo ieteikumu nepieņēma. Tādēļ Inflantijas latviešiem līdz pat 1905. gadam nav savas drukātās literatūras.

Sacīstet: kāpēc nevarēja lasīt tās pašas grāmatas un avīzes, ko Vidzemes un Kurzemes latvieši? Taču tas viss bija vidusdiālektā un gotu burtiem, kurus latgaļieši, kas lasītāku apguvusi no katoļu rakstiem, vienkārši nesaprata (tāpat kā Sproģa izdoto kalendāru kirilicā).

Visbeidzot jāatzīmē arī šīs puses vispārējā ekonomiskā atpalicība, dzimtbūšanas atcelšana tikai 1861. gadā, novēlota skolu tīkla veidošanās, mācītāju kūdīšana nēlāst bērnu pareizticīgo skolās... Ne jau poētisma dēļ Rainis vēl 1911. gadā salīdzina savu «jaunu dienu zemi» ar «aizmigušu princesi» un ar patiesu sāpi sirdī tai sauc: «Ko tu guļi, acamūstīl».

● Pirmais laikraksts latgaļiešiem «Gaisma» atklātību ierauga tikai pusotru gadu pēc drukas aizlieguma atcelšanas (1905. gada nogalē). Taču to jo drīzi noboikotē melnsvārcī, vietā likdami savas reliģiskā optja piedvaktās lāpeles. Pirmā draudzes un tirdzniecības skola, kur kaut dažas mācību stundas dzird latviešu valodu, rodas tikai 1907. gadā. Ap to pašu laiku — pirmās teātra izrādes, pirmie kori, izstāde. Tam pamatā tikai atsevišķu censonu (P. Miglīnika māsu dēlu F. Kempa un N. Rancāna, daktera O. Skrindas) fanātiskā neatlaidība.

Tanēc revolucionārās pārmaiņas Latgalē ir gaidītākas kā jebkur citur. Mūsdien taču nevar dzīvot absolūtā ekonomiskā un garīgā nabadzībā.

Tādēļ pietiek nograndēt Februāra revolūcijai un norīpot no monarha galvas kronim, lai gan Rēzeknē, gan Ludzā un

citur uzjundītu nepiēredzētas brīves alkas, tiktu dibinātas Strādnieku un zemnieku padomes, saukta kopā darba jaunatne, izdoti marksistiskas ievirzes literārās žurnāls «Gunkurs».

Buržuāziskās Latvijas izdevumos tiek daudzīnāts šinī pat laikā notikušais Latgales pārstāvju kongress, kurā esot izlemta visas Latvijas apvienošanās. Taču darba tauta šo saletu neatzina — pārāk pašpārliecināti par savu gaidāmo labklājību tanī savus noteikumus gribēja diktēt vietējie buržuāži un klerikāļi. Tāpēc tikai pēc Oktobra socialistiskās revolūcijas uzvaras, tikai savā strādnieku un zemnieku valstī pati darba tauta pa istam var lemt savu nākotni.

Pagājis tikai mēnesis, kopš virs Latgales plīvo sarkanie karogi. Un 3. decembrī (pēc vecā stila) Rēzeknē I Latgales Padomju kongresā, pamatojoties uz to, ka šajā Vitebskas gubernas daļā 67 procenti iedzīvotāju ir latvieši, kuri kultūras un vispārējās dzīves ziņā ir krasī atšķirīgi no pārējiem gubernas iedzīvotājiem, deleģāti ar 202 balsīm (pret bija 74, āturējās 14) pieņēma rezolūciju par Latgales pašnoteikšanās un par pievienošanās pārējai Latvijai.

Vai Latgales latvieši ar to ko ieguva? Neņemsimies paredzēt vēstures gaitu, ja latgaļieši administratīvi būtu palikuši pie Baltkrievijas. Nevajadzētu divdesmit gadu atrasties buržuāžu kalpībā. Taču — vai šodien būtu tikpat stipra šīs tautas daļas etniskā sakne? Nezilēsim kafijas biezumos. Labāk pasekosim reālajai vēsturei!

Taču padomju varai uz laiku ir jāatkāpjas. Un Latgale atkal ir lēta darbaspēka piegādātāja Vidzemes un Kurzemes liel-saimniecībām.

Nēl Kā Rainis saka: «Mesti ir kauliņi, traucāt uz priekšu, viesuļi!» Latgalē pagūts aizdedzināt tās leksēja nemiera zemedas, kas te vienā, te citā vietā izšauj pa spožal liesmal.

1924. gadā Daugavpilī un 1925. gadā Rēzeknē tiek dibināti skolotāju institūti. Ar 1921. gadu atsākas lugu iestudēšana, un drīz teātris Rēzeknē kļūst par stacionāro Latgales teātri, kurā darbojas atzītas latviešu skatuves personības: Zeltmatīšs, E. Feldmanis, A. Abele, N. Krauklis. Te viesojas L. Spilberga, M. Cehovs. Vēlāk ir teātris arī Daugavpilī, 1932. gadā J. Rozīts dibina Tautas konservatoriju, F. Varslavāns pulcē ap sevi māksliniekus A. Egli, V. Kalvānu, N. Breikšu, A. Zirni u. c., tā izveidojams vienu no stiprākajām radošajām grupām ārpus Rīgas. Vēsturnieks B. Brežgo 1933. gadā aizstāv zinātnu doktora grādu Briseles universitātē — ar pētījumu «Latgales zemnieki 1772. — 1861. gados».

Pirmās atzīnības gūst Latgales skatu mākslas Padebešu kains J. Ivanovs, Silajānu keramiķi 1937. gadā. Vispasaules mākslas un tehnikas izstādē Parīzē izpelnās divas zelta un divas sudraba medaļas. Parādās arī vēra nemami literāti: Latgales bēdu un nopūtu dzejnieks S. Putāns, «sava laikmeta dunošais robots», revolucionārais P. Voitkāns — Klaidūnis, klusais lirikis A. Eglīšs, Trauksmainā Alba (Albīne Mežule), Latgales poētiskā dvēsele A. Adumāns. Varbūt šodien ar interesi lasītu arī O. Rupaiņa, J. Klīdzēja, A. Sprūža sacerējumus, S. Belkovska kritiskos rakstus, ja vien nežēlīgais Otrais pasaules karš nebūtu ar viņu likteņiem izrikojies pēc sava prāta.

1919. gadā J. Zvidra, V. Zeimāls latgaliskl tulkoja V. I. Leņina, N. Krupskājas, A. Lunačarska darbus.

1940. gadā Latgales apgabala avīze «Taisneība» iespēj M. Solonova romāna «Plēsums» («Uzplāsto vacaine») tulkojumu, ko kvalitatīvi veicis J. Laganovskis.

Pa istam Latgale savu ekonomisko un garīgo lidojumu var uzsākt tikai pēc Lielā Tēvijas kara. Strauji attīstās novada rūpniecība, lauksaimniecība nostājas uz kolektīvizācijas ceļa. Ipaši strauji cēlies izglītības līmenis.

Kultūras jomā paltekoša nozīme bija 1958. gadā Rīgā rīkotajai Latgales kultūras nedēļai, kas pirmo reizi visai republikai atklāja tās garīgās potences, kas slēpjas šajā kādreiz atpalicībā nīkušajā novadā.

Jā, kurš gan pat pirms gadiem trīsdesmit uzdrošinātos apgalvot, ka Latgales keramiķi un mākslinieki brauks ar savām izstādēm uz Maskavu un Rietumeiropas zemēm, ka Alja Kukule kļūs augstas klases estrādes zvaigzne, ka Rēzeknes lietiskās mākslas vidusskolas absolvents V. Arsentjevs uzvarēs 8000 konkurentus konkursā un kļūs par Maskavas XXII Olimpisko spēju oficiālās emblēmas autoru.

● Taču ne jau ar atsevišķu sasniegumu spožumu būtu mērojama sākumā pieminētā vēsturiskā pagrieziena nozīme. Domājams, ka galvenais ir apstākļi, ka šodien Latgalē dzīvojošais savā garā ir tikpat stiprs kā viņa kultūras tradīcijām bagātākais Pār-alviekstes brālīs, ka arī latgaļietis ienēmis goda vietu padomju un visas pasaules kultūras kontekstos. Svarīgi, ka šodien Latgalē joprojām ir tīri tautas etniskie avoti, kuros spulgo tautas dvēsele, kuri vēl nav anklāvēti tehnikas laikmeta sārni. Rietumkurzeme un Latgale ir vienīgā novadi republikā, kur vēl dzirdama autentiskā folklorā, kur vēl cimdos, jostās, galdautos un gultas segās iaušama vecmāmiņu pūra tieša klātbūtne, kur keramikas apdedzināšanas ceļos (tāpat kā pirms daudziem gadsimtiem) liesmu mēles brīvi stāvē starp māla podiem, kur dzidri skan vietējais dialekts.

Tā sauktais augšzemnieku dialekts ir mūsu tautas senākais valodas pieminekļis. (Vienlīdz radniecīgs tīkoat senajai lietuviešu valodai.) Profesors J. Lofa šo dialektu sauc par valodu, kurā izpēte daudz dotu visu indoeiropiešu valodu tālākajā vēsturiskajā salīdzināšanā.

Ieklausieties! Taču plašāk dvēseliskāk skan, kad pats Jūrciņš dzied savu «Valodzīti» dzimtajā mēlē, kad Anna Rancāne savā dzeļā latgaliski runājas ar mātī, ar Latgaļi.

A. KUKOJS

Rēzeknē

Rajona kinoteātros

RĪGAS KINOSTUDIJAS MĀKSLAS FILMA

«AIZAUGUŠĀ GRĀVI VIEGLI KRIST»

Aizaugušā grāvi viegli krist... Palurot prātā šo patiesību, kolhoza «Rosme» darboņi ilgi un rūpīgi gatavoja sev mīkstu krišanas vietu. Viņu krišanai bija vairāki iemesli: līdz šim visai ienesīgā aizdomīgās dziras brūvēšana visiem slāpstošajiem, lieliskā arhitektūras stilā ieturētā somu pirts, kur grēki netika nomazgāti, bet kļāt nāca jauni, jaunā tehnika, kas pamazām tika izjaukta rezerves daļām... Krišana sākās ātrāk, nekā to varēja gaidīt. Daži momentāni pārorientējās un sāka dzīvot «pa jaunam». Citi nokrita un vairs nepiecēlās...

Taču bija arī morāli stipri cilvēki, kuri ilgojās pēc citas — godīgas un krietnas dzīves.

Tieši uz tādiem cilvēkiem un lauku jaunās paaudzes balsiās šis publicistiski asās filmas autoru cerība.

Scenārija autori: P. Putniņš, V. Streičs.

Režisors — J. Streičs.

Lomās: J. Paukštello, G. Cilinskis, J. Lejaskalns, I. Burkovska, G. Jakovļevs, U. Dumpis u. c.

● Jauno grāmatu apskats

Piedāvā centrālā bibliotēka

Dzejnieks un prozaikis Jurijs Cernovs lasītājiem pazīstams pēc dzejoļu krājumiem un vēsturiskajiem garstāstiem «Froma uzticīgā sirds», «Iemīlotā krāsa — sarkanā», «Zeme un zvaigznes». Grāmatā «Auroras» cildenais liktenis autors tālāni atainojis svarīgākos posmus revolūcijas kreiserā un tā apkalpes gaitās.

«Padomju varas atjaunošana» Latvijā un Latvijas PSR iestāšanās PSRS sastāvā ir dokumentu un dažādu citu materiālu kopojums.

Grāmatā «Latvijas likteņgadi» stāstīts par Padomju Latvijas dzimšanu (1917. — 1919. g.), par buržuāzijas kundzību Latvijā, par revolucionāro krīzi un 1940. gada sociālistiskās revolūcijas uzvaru Latvijā, par sociālistiskajiem pārveidojumiem un šķiru cīņu Latvijas laukos pirmajos pēckara gados.

N. Kreijera grāmata «Māsas Krustinšones» ir dokumentāls apraksts par komunistiskās partijas un Latvijas revolucionārās kustības veterānēm — māsām Emiliju, Martu un Elizabeti Krustinšonēm.

Krājumā «Ienaidnieka aizmugurē» publicētas okupētās Latvijas koncentrācijas nometņu un cietumu politisko ieslodzīto, partizānu un frontes izlūku vēstules, kas rakstītas Lielā Tēvijas kara laikā.

Grāmatā «Padomju dzīvesveids» tās autori parāda mūsu ikdienas priekšrocības un padomju tautas ievērojamos sasniegumus sociālisma celtniecībā.

Mācību līdzekli politmācību sistēmai «Paātrinājuma stratēģija» izgaismots PSKP kurss mūsu valsts sociāli ekonomiskās attīstības paātrinājumam.

Grāmatā «Ja ģimenē ir pusaudzis» aplūkotas pusaudžu vecuma īpatnības un raksturīgākās grūtības viņa audzināšanā ģimenē, iztirzāti pusaudža idejiski politiskās, tikumiskās, tiesiskās, estētiskās, fiziskās audzināšanas, dzimumaudzināšanas, darbaudzināšanas un profesionālās orientācijas jautājumi.

Izdevniecība «Liesma» laidusi klajā albumu «Aleksandrs Dem-

bo», kas veltīts māksliniekam, vienam no vadošajiem vidējās paaudzes latviešu grafikiem.

Artura Apiņa grāmatā «Nepasot atļauju» apkopoti apcerējumi par neoficiālo tautas masās radušos literatūru, kas rokrakstu veidā izplatījās 18. un 19. gadsimtā.

G. Čiruja grāmata «Atmiņu akordi» publicēti stāstījumi par tikšanās un sadarbību ar dzejniekiem, prozaikiem, dramaturgiem un scenāristiem — tiem cilvēkiem, kuri zināmā mērā ietekmējuši autora sākotnējo un vēlāko ceļu literatūrā.

Iznācis «Sprīdiša bibliotēkas» 2. sējums, kurā ievietoti divi darbi — Doku Ata «Mans dzīves rīts» un A. Brigaderes «Anneles stāsti». Šie darbi ir latviešu literatūras klasiku bērnišas ainiņas.

Sērijā «Klasikas bibliotēka» iznācis Andreja Upīša romāns «Zaļā zeme».

Grāmatā «Vēstules» apkopotas gandrīz visas līdz šim apzinātās un pieejamās Tautas rakstnieka Viļa Lāča vēstules, kas tapušas laikā no 1925. līdz 1963. gadam.

Ja plecās dažāda rakstura, dažādas dzīves uzveres un dažādas izglītības sievietes stāsta par vieniem un tiem pašiem notikumiem un ja šo stāstu autore ir Tautas rakstniece Regina Ezeņa, kurai tik bagāta un kupla valoda, tad tā ir droša ķīla, ka krājums «Pie klusiem ūdeņiem» ir interesants un psiholoģiski niansēts.

Ikgadējā krājumā «Stāsti» iekļauti veiksmīgākie īsās prozas darbi, kuru varoņi ir gan mūsu laikabiedri, gan vēsturiskas personas. Stāstus caurvij tēma par cilvēka atbildību sava laika, savu bērnu priekšā.

M. Krieviņa grāmatā «Atvadas Stokholmā» ievietoti divi stāsti. Titulstāstā vēstīts par kādas rūpnīcas vadošu darbinieku, kurš kā tūrists apmeklē Stokholmu un cieš avārijā. Slimnīcā viņš atskatās uz savu dzīvi, uz pirmo pēckara gadu grūtībām, kas prasīja no cilvēkiem lielu uzpūrešanos un spēku. Isajā

stāstā «Anna kaklā jeb atgriešanās no Turienes» attēlotas bijušā karavīra dramatiski komiskās gaitas slimnīcā. Stāsts uzrakstīts ar spilgtu humora izjūtu un optimismu.

Izdevniecība «Liesma» laidusi klajā Imanta Auziņa jubilejas krājumu «Si zeme, tavs skūpstis un krāsns sarkanā mute». Izlasē apkopota dzeļa no dažādiem krājumiem (1956. g. — 1986. g.).

Saņēmis jauns E. Sudmales dzeju krājums «Sidrabupe».

Sociālistiskā Darba Varoņa, Leņina un PSRS Valsts prēmiju laureāta Juriļa Bondareva romāns «Spēle» noslēdz savdabīgu triloģiju («Krusts», «Izvēle») par mūsdienu inteligenci. Bijušais frontinieks Krīmovs, kurš tagad ir izcilis kinorežisors, nokļūst sarežģītā dzīves situācijā un it kā ar citām acīm skata apkārtējos cilvēkus. Izjūt, kas ir zemiskums, sāks aprēķins un nodevība.

Sērijā «Brīnumzeme» (Pasaulē tautu pasakas) iznākusī grāmata «Pelnušķis un trollis», kurā apkopotas norvēģu tautas pasakas.

Krājumā «Mūsdienu dāņu novele» (krievu valodā) apkopoti dāņu prozas vecmeistarū un arī jaunākās paaudzes rakstnieku darbi, kas dod plašu priekšstatu par šīs valsts šodienu.

Henriks Manns (1871—1950) — pazīstams vācu rakstnieks. Viņa grāmata «Uzticīgais» (krievu valodā) iekļautais romāns ataino keizariskās Vācijas dzīves plašu panorāmu 20. gadsimta sākumā. Krājumā publicētas arī H. Manna noveles.

Džons Stejnbeks (1902 — 1968) ir viens no ievērojamākajiem un sarežģītākajiem rakstniekiem mūsdienu Amerikas literatūrā. Savos labākajos darbos viņš ir mākslinieks humanists, kas radījis spilgtus sacerējumus, veltīti demokrātiskajai darba Amerikai. Grāmata «Dusmu augļi», «Mūsu rūpju ziema» (krievu valodā) iekļautie darbi ir labākie Dž. Stejnbeka darbi.

I. BATARAGA,

rajona centrālās bibliotēkas vecākā bibliografe

Redaktors V. PETROVS

KINO

«EZERZEME»

26. decembrī — «Kramplauzis», «Lenfilm», sāk. plkst. 14, 16, 18 un 20. 27. decembrī filmas sāk. plkst. 16, 18 un 20. 28. decembrī «Izpriecās brauciens», «Azerbaidžanfilm», sāk. plkst. 17, 19 un 21. 29. decembrī — «Jaunības kļūda», «Dienvidslāvija», sāk. plkst. 17, 19 un 21. 30. decembrī — «Aizaugušā grāvi viegli krist», Rīgas št., sāk. plkst. 17, 19 un 21. 31. decembrī filmas sāk. plkst. 17 un 19.

«ATPŪTA»

26. decembrī — «Glābiet «Concorde»», ASV, sāk. plkst. 14, 16, 18 un 20. 27. decembrī — «Puisis, kuram bija viss», Austrālija, sāk. plkst. 16, 18 un 20. 28. decembrī filmas sāk. plkst. 17, 19 un 21. 29. un 30. decembrī — «Kramplauzis», «Lenfilm», sāk. plkst. 17, 19 un 21. 31. decembrī — «Izpriecās brauciens», «Azerbaidžanfilm», sāk. plkst. 17 un 19.

TV VILNA

26. decembris. 9.00 — Zīnas. 9.15 — Itāļu mūzikas koncerts. 9.45 — Rīta vingrošana. 10.00 — Civilā aizsardzība. 10.30 — TV skolēniem. Mācīties runāt angļu, 11.10 — PSRS tautu dziesmas un dejas. 12.00 — Nedēļas panorāma (krievu val.). 12.30 — «Buratino

plēdzīvojam». 13.35 — Tautas mūzikas koncerts. 15.00 — Agrorūpnieciskais komplekss: darbi un cilvēki. 16.00 — Skola: pārkārtošanās problēmas. Dokumentālā filma «Sēit bija Krilovs». 16.30 — Bērniem. Cīemos pie pāsaku stāstnieka. 17.50 — Zīnas. 18.05 — Klaviermūzikas koncerts. 18.35 — Pirms Lietuvas KP CK plēnema. 18.55 — Estrādes orbitā. 20.00 — «Panorāma». 20.30 — Dienas zīnas (krievu val.). 20.35 — «Labu nakti, mazuli!». 21.00 — «Laiks». 21.40 — Pārkārtošanās starmetis. 21.50 — Mākslas filmas «Dīvainās laulības». 3. sērija. 22.50 — Zīnas. 23.00 — Mākslas filmas «Anna Pavlova». 2. sērija. 27. decembris. 9.00 — Zīnas. 9.15 — Ansambļa «Rondo» koncerts. 9.45 — Rīta vingrošana bērniem. 10.00 — «Kaštanka». 10.30 — Nedēļas atbāss. 11.05 — TV skolēniem. Mūsu valoda. 11.35 — Koncertfilma. 12.05 — Sīevietes par sevi un par ģimeni. 12.45 — Klasiskās mūzikas koncerts. 13.05 — Bērniem. 13.40 — «Ziemas pasaka». 13.50 — Mākslas filma «Mēitenīti vai gribi filmēties?». 15.10 — Koncerts. 16.00 — Dokumentālā filma. 16.30 — Estrādes koncerts. 17.15 — Jaunatnes studija. 17.55 — Zīnas. 18.10 — Kodolbrūnošanās sākums. 18.40 — Skatuves veterāni. Lietuvas PSR Nopelniem bagātās skatuves mākslinieks I. Mažeika. 19.15 — Videospēles. 19.50 — Atjaunotie kultūras pieminekļi. 20.00 — «Panorāma». 20.30 — Dienas zīnas (krievu val.). 21.00 — «Laiks». 21.40 — Pārkārtošanās starmetis. 21.50 — Mākslas filmas «Dīvainās laulības». 4. sērija. 23.10 — Zīnas.

Sludinājumi

Sakarā ar Preiļu rajona patērētāju biedrības reorganizēšanu (1988. gada 1. jan-

vāris) par rajona patērētāju biedrību savienību, kooperatīvā universālveikala un ikdienas pieprasījuma preču tirdzniecības apvienības likvidēšanu aicinām visus preču piegādātājus — un klientus līdz 1988. gada 15. janvārim salīdzināt rēķinus ar šiem uzņēmumiem.

Preiļu rajona patērētāju biedrības valde

VEIKALS «PRECES PAR PAZEMINĀTĀM CENĀM»

(Preiļos)

izpārdod preces, kuru cenas pazeminātas par 50 — 60 procentiem.

RAJONA SADZĪVES PAKALPOJUMU KOMBINĀTS

informē par darba grafiku pirmssvētku un svētku dienās:

modes ateljē un apavu remontdarbnīca Preiļos pilnu darba dienu strādās 4. jan-

vārī; 1., 2., 3. janvārī — brīvdiena;

frīzētava strādās 2. janvārī no plkst. 8.00 līdz 15.00, 1. un 3. janvārī — brīvdienas;

fotoateljē strādās 2. janvārī no plkst. 14.00 līdz 19.00, 1., 3. un 4. janvārī — brīvdienas;

Līvānu pirts 30. decembrī strādās no plkst. 10.00 līdz 21.30, 31. decembrī — no plkst. 10.00 līdz 20.00;

Preiļu pirts 30. decembrī strādās no plkst. 10.00 līdz 22.00, 31. decembrī — no plkst. 10.00 līdz 21.00;

trikotāžas ceļš 31. decembrī un 4. janvārī strādās pilnu darba dienu, 1., 2. un 3. janvārī — brīvdienas.

Administrācija

Līdzjūtības

Nokrit lapa, izdeg svece, Apdziest tēva valodiņa.

(T. dz.)

Izsakām līdzjūtību Regīnai Stareī, TEVU smiltāja izvadot. Līvānu slimnīcas kolektīvs

Lai tēva mīla paliek dziļi sirdī Par avotu, kur mūžam spēku smelt.

(I. Mežnora)

Skumju brīdī esam kopā ar Jāni Veiguru, TEVU smiltāja izvadot.

Preiļu 24. CRBP kolektīvs

Negrib sirds ticēt, ka cilvēks var tā —

No gaišas dienas aiziet mūžībā.

(A. Skalbe)

Izsakām dziļu līdzjūtību Annai Pundurei sakarā ar BRĀĻA nāvi.

Darba biedri

Garu mūžu nodzīvoji, Daudz darbiņa padarīji. Lai nu viegli zemes māte Pārklāj smilšu paladziņu.

(T. dz.)

Izsakām līdzjūtību Jānim Stārim, TEVU uz smiltāju izvadot.

Vanagu skolas kolektīvs

Lai tēva mīlestība visos ceļos vada,

Lai tēva miers jums jaunu spēku rād.

(J. Silazars)

Sērojam kopā ar Aivaru Balceru un viņa ģimeni, uz mūžu no TEVA atvadoties.

«Agroķimijas» Preiļu rajona apvienības kolektīvs

Lai kraksts «Leņina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Районного районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке. Г. Прейли. Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUNĪ: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulju nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par studinājumiem — 22305.

Tir. 13 966 eks. (latv. val. 9 949 eks., krievu val. 4 017 eks.).

1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Lai kraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecībā, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 1757.